

חיות

ברעל

עכברים

קהל הסקרנים שמילא השבוע את רחבת בית-משפט השלום בתל-אביב, היכה בקוצר רות לניידת שהביאה את החשודה. סתם אחת, נאנח אחד הצופים. כי ויקטוריה ("ויקיי") צדוק (45), כלל לא דמתה לרוצחת קלאסית בסרט הוליוודי.

האשה השחרחרת ונמוכת הקומה, שהר כלה אל אולמו של שופט-השלום התל-אביבי חיים שטיינברג, דמתה יותר לעקרת בית רגילה. בנסיבות אחרות לא היה איש מעלה על הדעת כי הנשטרה מאשימה אותה ב רצח יודיה, תוך שימוש ברעל עכברים.

ללא כוונת רצח

נאשמת ישיבה על ספסל הנאשמים, תלתה עיניים בורות בקהל שמילא את האולם עד אפס מקום. אחרי-כך הפנתה את ראשה, הקשיבה בתשומת לב לדבריו של המפקח משה כץ, ראש לישיבת החקירות בנפה הדרומית.

העיד כץ בשבועה: "אנחנו מאשימים את תה ברצח בכונה תחילה, על-ידי כך שנתנה ליוסף עפי רעל עכברים מסוג טאליוס פוסט פאט, ועל-ידי כך גרמה למותו". הוא הס' ביר לשופט כי החקירה טרם נסתיימה, ביי קש צו מעצא ל-15 יום.

לפרקליטה של הנאשמת, עורך-הדין נתן קנת, היתה גירסה אחרת. הסביר הוא: "ויקיי טוריה צדוק חפה מפשע, ואני סבור שהמש' טרה תגיע בסופו של דבר למסקנה שהיא אינה מעורבת בכל העניין."

הפרקליט הממולח ידע כי אין בכוחו למ' נוע את מעצרה, מרשתו, הנאשמת ב' אשמה כה חמורה, ניסה לצמצם את תקופת המעצר. הסביר קנת לשופט: "אין שום טעם לעצור את מרשתת למשך 15 יום, כי גם תקופה קצרה יותר תספיק למפקח משה כץ, שהוא איש משטרה מוכשר מאוד, לסיים את החקירה". השופט נענה לבקשה, ציווה לעצור את

בבית המשפט נראית הח' טוריה צדוק, מובלת על-ידי שוטרים בלבוש אזרחי (השני מימינה והראשון משמאלה).

במריה

ארגונים

חירות

יהודי עבדוקן, חובש כיפה וגושא בידו צדור נקוב, נראה רוכב על גבי חזיר, בכרוה אותה נשאו החודש מפגיני הליגה למנועת כפייה דתית בירושלים.

ההסבר שנירשם בצד הציור - "עיסקה כשרה" - נועד להזכיר לציבור הירושלמי, כי עסקי הרת אינם משקיעים את כל מירוי צם רק בעקרונות דתיים מופשטים, אינם מהססים לערוך עסקות נושאות רווחים, אפילו בניגוד לעיקרי אמונתם. למשל: הלי' ויאה שנתן לפני שנה סניף בנק הפועל ה' מורחי בעכו, בה לקח הבנק, כמשכון עבור כספו, דיר חזירים.

היהודי המצוייר, שחוטמו הארוך הזכיר את האקריקטורות של דר שטירמר הנאצי, הרחיק את עורכי הצופה, יומון המפד"ל, במאמר שפירסם השבוע, חירף הצופה את פעילי הליגה, שהעזו לצייר, "יהודי דתי רוכב על דבר אחר", כינו את עוזי אורנג, יו"ר הליגה, כ"מנבל-עט", וראש "כת קטנה של שונאי יהודים".

הסביר עוזי אורנג: "בהפגנה לוחקים חלק מתנודים רבים, שחלקם אינו מוכר לנו כלל. ההיענות לקריאתנו היתה רבה, וההכנות נעשו על רגל אחת, כך שלא היתה אפשרות לבדוק את כל הכרונות והסיסמות. להבא נשתדל להימנע מפגיעות ביהודים דתיים, כי לא זאת מטרתנו. לשם כך החי'

קוד ישראל, השתכנע לבסוף כשרושגולד הציע לו לשמש כמפיץ של המוסיקה, שי תשודר מתחנה ממשלתית.

בהודשים האחרונים הושמעה המוסיקה ב' עיקר לפרולטריון הציוארון הלכן, בבנק לאר' מי, בנק דיסקונט, בנק לסחר חוץ ובמשרדי איי-בי-אם. בקרוב יהנו ממנה גם פועלים שחורים בבתי-החרושת.

מפעלים שלא יהפכו למנויי טלמוסיקה, לא יוכלו להנות מהשרותיה. כי מוסיקת-הרקע משודרת בתדירות מיוחדת, במעגל סגור, ו' אינה נקלטת במכשירי-הרדיו הרגילים.

ביתנים משודרות נעימות טלמוסיקה מן האולפן בגבעתיים, החולש על גלי האתר בטוח של חמישים קילומטר. בעתיד, כשי' תוקמנה עוד תחנות, יעברו כל אורחי ישר' אל בשימחה, מן ועד אילת.

דרכי חיים

ועגל הקסמים

"מאיר, תברח! המשטרה באה!" צעק צעיר שחזרה, שעמד ליד קופת קולנוע הוד, שמר על חברו, שמכר כרטיסים במחיר מופקע.

מאיר ביטון (27) הכניס לכיס את הכרטי' סים שנתגרו לו, נדחק בין הקהל הרב ש' הצטופף בכניסה לקולנוע, הצליח גם הפעם להימלט מידי החוק, אבל הספסר הצעיר ידע כי בסופו של דבר יתפס, ישלם ב' ריבית על כל לירה שהרחיח בדרך זו. בכל יום מבטיח לעצמו ביטון מחדש כי

שליטיהמריבה בהפגנת הליגה

"כת קטנה של שונאי יהודים"

לא ישוב לעסוק בספסרות, ובכל יום הוא שב בדרך-פלא לעמוד ליד שערי הקולנוע, למכור כרטיסים.

השבוע החליט ביטון לשבור את מעגל' הקסמים. הוא פנה אל העולם הזה, ביקש שיעזרו לו למצוא עבודה שממנה יוכל להתפרנס בכבוד. הסביר הוא: "אני פושע מועד, יש לי הרבה תיקים. אני אפילו לא זוכר כמה. התגלגלתי בין כל בתי-הכלא במדינה".

הוא התחיל בקאריירה הפלילית שלו עוד בגיל צעיר. כבר בגיל 16 מצא את עצמו הנער, שעלה ממרוקו, בין חומותיו של מוסד עוגן, שם קיבל את הכשרתו המקצועית בחברתם של כמה פושעים נודעים.

חיל הים הזר, גם כשלבש את מדי חיל-הים, לא סר ביטון מדרך הפשע, בילה שנה וחצי בכלא צבאי, בעון עריקה אל אוניה זרה.

עם שחרורו מצה"ל למד ביטון מקצוע חדש, מכניס יותר. הוא הפך להיות כייס, התמחה בשליפת ארנקים מאנשים שנדחקו בתור לאוטובוס. בזמן ששהה מחוץ לכותלי הכלא הצטרף ביטון לנופיות של פורצים צעירים, השתתף בכמה פריצות נועזות, נשלח לתקופת מאסר ממושכת.

לפני שנה, כשיצא ביטון מן הכלא ב' פעם האחרונה, גישבע לא לחזור לשם שנית. הוא חיפש עבודה, אבל איש לא היה מוכן להעסיק פושע מועד, בעל עבר פלילי כה עשיר. מאז הוא מסתובב באפס מעשה. בימים שהפרוטה אינה מצויה ב' כיסו, הוא מספסר בכרטיסי קולנוע. הוא

לטנו להקים בנק של סיסמות וכרונות, שי יוכנו מראש ויבחנו בקפידה. הן יישמרו לעת צורך. כי מטרתנו אינה לפגוע בדתיים, אלא להילחם בכפייה הדתית בלבד."

מעתה יוכל כל אורה, שיחפון בכך, לי' גשת לבנק האנטירדתי, לשאול כרונה, ול' ערוך הפגנת יחיד. אם יוכיח את מהימנותו, יוכל גם לפתוח חשבון עובר-ישוב.

עבודה

העבודה היא חיינו

אם התגשמה התוכנית לפיחות ערך הכסף, המתבטלות לאחרונה בצמרת המדי' נה (הנוגט הזה 1436), יצפה עתיד ורוד ל' פועלי ישראל: הם ישתכרו פחות, יעבדו יותר ויהיו מהמחיים.

דאג לכך מהנסה-הייצור אליהו רושגולד (33), לשעבר יזבר משק גוגן, שחזר מ' ארצות-הברית ונשא באמתחתו גילוי חדש לישראל: מוסיקת-רדק, המנוגנת ברציפות ב' מישפעלים, מעוררת את הפועלים, מגבירה את הפריון ומנעימה את החיים. כל מי שלא יעבוד - יפסיד.

במעגל הפגור, רושגולד התקשר, ב' עת שהתו בארצות-הברית, עם חברת מוסק, שהתמחתה באספקה ובהפקה של מוסיקת רקע, חזר לארץ כסוכנה, הקים חברה ישר' אלית בשם טלמוסיקה.

המיכשול העיקרי שניצב בדרכו היה מש' רד הדואר, שסרב להחיר את הקמתה של תחנת-השידור המיוחדת, החיונית לצורך זה. משרד-הדואר חשש, כנראה, מתחרות עם

דרכי אדם

בין שתי ערים

לגבר מזדקן קשה לחיות בלי אשה. אין מי שיבשל, אין מי שיכבס, אין מי שינעים מעט את החיים האפורים.

מנשה לוי, 55, הרגיש היטב בחסרונה של אשתו. היו ימים שהסתת הירושלמי חי חיי אושר, בחברת אשתו מלכה לוי, 54, בדירה קטנה בשכונת שערי-צדק בירושלים.

אבל כל זה כבר שייך לעבר. כי אחרי 25 שנות נישואין, החליטו בני הזוג להת' גרש, לפנות איש איש לדרכו.

כשלחצה מלכה על בעלה לעזוב את ירושלים ולעבור לתל-אביב, לא העלה לוי על דעתו כי שינוי מקום המגורים יגרוור אחריו כמה תוצאות מרחיקות לכת.

השניים רכשו דירה קטנה ביפה, המשיכו לחיות בצוותא בחברת ששת ילדיהם. אלא שבמקום שאין הפרנסה מצויה, אין גם אושר מצוי. לוי התקשה למצוא עבודה במקצועו, התפרנס כפועל בלתי מקצועי. לאחר שנפצע, תוך כדי עבודתו, אישפו, ומאז נהג להס' תובב באפס מעשה.

"אני רוצה שנחזור לירושלים", ביקש מאשתו, "אני לא יכול למצוא כאן עבודה". אבל האשה סירבה לשמוע על כך. משום מה רצתה להתגורר בעיר הגדולה, דחתה בתוקף את שידוליו של הבעל.

הענין הגיע אל בית-הדין הרבני, שפסק כי על האשה לצייט לבעלה, ללכת אחריו לכל מקום שיראה בעיניו. אבל מלכה סירבה לחזור לירושלים, עמדה בסירובה גם לאחר שבעלה איים בהביעת גירושין.

הדיינים, שניסו תחילה לפשר בין בני הזוג, ראו שאין ברירה, קבעו את תנאי הגט. הם העבירו לרשות האשה את הבית, שהיה רשום על שמה. לוי, שנאלץ לחתר על הכית, חשב כי בכך חוסל העניין, חזר בבגד לירושלים.

ביתנים קיבל לוי מכתב מבית-הדין הרבני, שבו נאמר לו כי עליו לשלם לאשתו דמי כתובה בסך 3000 ל"י. הוא לא הבין מדוע. כששאל, הסבירו לו כי כך כתוב בספק-הדין. לוי סרב להאמין. "אני לא הס' כמתי לסידור הזה", הסביר, "הרבנים סידרו אותו".

הוא פנה באמצעות עורך-הדין יצחק רקובסקי אל בית-הדין, ביקש דיון חוזר, אבל בקשתו נידחתה.

ביתנים עליו לשלם את הסכום, אחרת יוכנס לבית הסוהר. אך הוא לא חושש, מסרב לשלם. "לא אתן לה אף אגורה", הצהיר השבוע, "לא איכפת לי ללכת לבית הסוהר".

הווי

● **מוסר כליות**: בבני-ברק, על סף ביתו של הינוקא, נמצאו תכשיטים בשתי 5000 ל"י, חלק מהרכוש שנגנב מאותה דירה שבוע קודם לכן.

● **הפזוואה**: בלוד עוכבה טיסתו של אזרח שנחשד בהברחה, לאחר שארז את גרביו באריזה של טרניזסטור, את גופיותיו באריזה של מצלמה יקרת-ערך, ואת חולי' צותמו בעטיפות תקליטים.

● **משענת קיר רצוף**: בתל-אביב נשען קבלן לעבודות בניין על מעקה מר' פסט שבה עבד, מוטט את הקיר, נפל עימו ונחבל בעינו.

● **עזלאידע**: תושב חיפה שחזר מ' חתונה, נכנס למועדון-לילה, הוסיף לשתות בו, יצא משם כשהוא ניהג במכוניתו, עקר תמרור תנועה תוך כדי נהיגה, התעורר בבוקר בחזר מעצר משטרתית.